Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1. Marts 1879. 28. Aargang.

Tale af Ældste George Q. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 15de September 1878.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet).

Det er ogsaa nødvendigt, som der er bleven belært om af denne Kirkes Ældste ligefra Begyndelsen, at Menneskene skulde have Tro paa Gud; og det er ligesaa sandt idag, som fordums at, „Troen uden Gjerninger er død". Det er nødvendigt for Menneskene at de skulle omvende sig fra deres Synder og det er ikke alene nødvendigt at angre dem, men de skulle forsage disse Synder og blive døbte til sammes Forladelse, og de skulle modtage Haandspaalæggelse for Annammelsen af den Hellig Aand, overensstemmende med det apostoliske Mønster; og foruden dette kan intet Menneske se Gud, ejheller bo i hans Nærværelse eller berede sig dertil. Mennesket behøver hele Tiden at have En til at staa ham bi, lede ham og virke som en Paaminder for ham. Denne Kirkes Ældste have bevidnet at disse Ting ere nødvendige og væsentlige for Frelse i Guds Rige. Det er ligesaa nødvendigt nu, som i fordums Dage, at Menneskene skulle tage en vis Retning for at opnaa visse Velsignelser, og dette er den store Aarsag til den Uenighed og Mangfoldigheder af Meninger, som idag existere i den religiøse Verden. Det er fordi Menneskene have vendt sig fra den store Sandhed, saaledes som den oprindelig var; det er fordi de have forandret Evangeliets Ordinancer og gjort en evig Pagt til Intet, saaledes som Esaia spaaede. Og følgelig naar I gjennemrejse den kristne Verden idag, finde I enhver Afart af religiøs Tro. I kunne næppe tænke Eder en Lærdom, som ikke er antaget. Der er kun een Kristus, og man tror paa Kristus, eller i det Mindste foregive de at tro paa ham. Men de have omtrent tre forskjellige Slags Daab, og jeg har hørt Tale om flere. Der er næsten ligesaa mange Maader at nærme sig Frelseren og erholde Syndernes Forladelse paa, som der er Sekter og Partier; og alle bekjende de sig at være den

Herre Jesu Kristi sande Efterfølgere, som om Herren var Ophavet til Forvirring og Strid. Det er derfor en Selvfølge at der er saamegen Vantro, saa megen Atheisme, saa Mange, som fornægte Tilværelsen af en Gud; thi de kunne ikke se noget Beundringsværdigt eller Forønskeligt i Kristenhedens Troesbekjendelser, som den kalder sig. Og hvorfor er det saa? Fordi Menneskene have forvildet sig fra Sandheden, hvilket er en Følge af at de have forsaget den Tro og Lærdom, som Frelseren lærte, derfor ere de naturligvis overladte til sig selv. Enhver Reformator, som er opstaaet og har fremstillet en eller anden ny Lærdom eller Form deraf, har erklæret den for at være et nyt Begreb, eller han har selv anset den for at være ny. Han har kundgjort nogle nye Lærdomme, og han har ejheller fejlet i at vinde nogle Tilhængere, overensstemmende med hans Anseelse blandt Folket.

De Sidste Dages Hellige tro at Herren har talet fra Himlene; og dette synes at være meget modsigeligt. Jeg erindrer meget vel den Tid, nemlig i min Barndom, da dette blev anset som den værste Ting — det vil sige førend Principet om Polygami blev lært. Det bliver nu meget ofte sagt: „Dersom I blot ikke vare Polygamister, og ikke troede paa Polygami, vilde der ikke være Noget i Vejen med Eder. I ere et meget godt Folk, I „Mormoner", dersom I blot ville give Afkald paa Eders besynderlige Anordninger kunne vi meget godt komme ud af det med Eder." Det synes kun at være nogle faa Aar siden, da vi almindeligt vare bekjendte for ikke at tro paa Flerkoneri, og hvad havde man da imod os? „I „Mormoner" tro paa ny Aabenbaring, og vi vide ikke hvad Slags Aabenbaring I have; I kunne foregive at modtage Aabenbaring og faa en falsk, og vi kjende ikke Følgen; det er en farlig Lærdom." Vel, den er en farlig Lærdom for den ugudelige Verden; men tænk herpaa. Hvad er der ved Lærdommen om Aabenbaring — stadig Aabenbaring fra Gud, kommer det i Strid med Evangeliet, som lærtes i fordums Dage? Vi lære gjennem Bibelen, at alt Kjød er lige for Guds Aasyn; at den, som arbejder i Retfærdighed er antagelig for Gud i enhver Generation, blandt ethvert Folk; at Gud ikke indskrænker sin Naade og sit Forsyn samt Velsignelser til en Generation, eller et Folk eller en Nation, men han er Gud over hele Jorden, at hans Frelse er ligesaa grændseløs som Evigheden og hans Haand er udstrakt over hele hans Værk, det vil sige over alle hans Skabninger. Han var Adams Gud, og deres, som levede samtidig med ham, han var Noahs Gud og var omhyggelig for ham og dem, som levede samtidigt med ham og som frygtede ham og holdt hans Befalinger; han var ogsaa Frelserens og Apostlenes Gud; og han er den samme Gud idag som igaar, den samme Gud i det Herrens Aar attenhundrede og otte og halvfjerds som han var det første Aar af vor Tidsregning; og han har ikke forandret sig eller bleven gammel saa at hans Øjne ere blevne svage eller hans Arm mindre kraftig til at frelse idag end den nogensinde var. Denne Lærdom bliver forkyndt for alle Mennesker, som værende en guddommelig Sandhed, som en Naturens Aabenbaring til Mennesket — dersom I kunne bruge Ordet Natur, hvis I ikke kunne lide Ordet Gud. Alle Mennesker af enhver Generation ere lige for Gud, og det er en Lærdom, som læres af enhver inspireret Mand, gjennem alle Tidsaldere; og jeg vil ikke give en Hvid for en Religion, som ikke lærer dette, eller et System, som ikke anerkjender dette;

den er ikke en Plads værd i et Menneskes Tro.

Vi tro at Gud atter har aabenbaret sig til Mennesket, i sit eget Øjemed, for at udføre sin egen Plan og for at berede et Folk for den Herre Jesu Kristi Komme; thi vi tro at han vil komme, at han vil komme forat regjere paa Jorden, grundfæste Retfærdighed og udrydde Urolighed samt udføre den Lærdom, som jeg har oplæst i Eders Paahør; han vil oprette en Samfundsorden hvis Grundvold skal være evig Sandhed eller nogle af de Principer, som jeg har oplæst for Eder. Vi tro at han kommer i denne Hensigt og for at tilintetgjøre alle disse menneskelavede Systemer og denne Ulighed, dette Bedrageri og alle Onder og den Ugudelighed, som nu har Overhaand. Han vil gjøre det bedre end nogen menneskelavet Institution. I Sandhed, Alt dette vil blive forandret af ham og han vil indføre en Plan, hvorved hvert Menneske vil anerkjende sit Medmenneske eller Broder, en Plan, hvorved den Fattige kan nyde Glæden, og som vil forhindre Undertrykkeren og Mishandleren samt Rigdommens stærke Haand fra at kontrollere og beherske Jorden, som Tilfældet er idag; og det er i denne Hensigt at Evangeliet er blevet gjengivet og vi have begyndt at udøve nogle af de Principer, der ere beregnede paa at bringe det til denne Tingenes Tilstand. Vi indrømme at vi ere ufuldkomne, meget ufuldkomne; men ikke desto mindre ere Principerne i sig selv sande og fuldkomne; imidlertid hvor utilstrækkeligt de end kunde blive troet paa og adlydt af dem, som bekjende sig at efterkomme dem, og, som jeg har sagt, Herren har gjengivet Ordinancerne i deres fordums Kraft og Renhed, Følgerne se vi for os idag, til en vis Grad, i dette Territorium. Vi ere delvis forenede, og jeg takker Gud derfor; jeg priser ham hver Dag i mit Liv for at det er faldet i min Lod at leve blandt dette Folk og forat jeg er regnet værdig at staa som et Medlem af denne Kirke. Hvor ydmyg min Stilling end kunde være, føler jeg dog at jeg har rigelig Grund til at være taknemlig for den Kjendsgjerning at jeg er !et Medlem af denne Kirke, og formedelst denne Medlemsret har jeg Fordring paa Samfund og Fællesskab med dette Folk. Til Trods for vor Ufuldkommenhed føler jeg mig taknemlig for den Grad af Enighed, som vi have opnaaet overalt i disse Dale. Jeg er taknemlig for disse, mine Brødre og Søstre. Naar jeg ser deres Enighed og Vandel i Livet og den Tænkemaade, som de lægge for Dagen midt i alle de Fristelser, der omgive dem, føler jeg mig taknemlig for, at Evangeliet er blevet gjengivet og for den Kraft, som det har paa deres Hjerter, med hvem jeg er forbundet. Dette Syn fylder mig med Taknemlighed og Beundring for Gud, især naar jeg overvejer at disse Elementer ere samlede til Bjergene fra saa mange forskjellige Nationer og Folkeslag, til Trods for vore Særegenheder og oprindelige Forskjel i Tro og Sprog, Uddannelse og Opdragelse, at se dem bo tilsammen saa fredeligt, elskende hverandre og altid rede og villige til at gjøre Godt mod hverandre; maaske ikke til den Grad, som vi skulde eller som der forlanges af os, thi i altfor mange Tilfælde forglemme vi os selv og deltage altfor meget af Verdens Aand. Men, som jeg har sagt, jeg er taknemlig for det, som jeg vidner om, for den Enighed og Kjærlighed og Beredvillighed til at fornægte os selv og den Ærefrygt vi have for Gud og hellige Ting og tillige for den Agtelse vi have for hans Præstedømme.

Dette Evangelium, hvortil jeg har

henvist, dersom det blev lært, troet paa og udøvet af alle Jordens Beboere, vilde det gjøre en Omvæltning i Samfundets Forhold; det vilde forandre Tingene paa Jorden, som vi vidne dem. I Stedet for at det ene Menneske overser det andet, som om han var dannet af et bedre Materiale, som om han var dannet af Porcelæn, medens hans Nabo kun var dannet af almindeligt Ler og saaledes indbilder sig at være berettiget til en bedre Kreds og smukkere Klæder og til at leve med større Lethed og Behagelighed; i Stedet for at føle saaledes ville vi, naar Evangeliets Principer bleve efterkommede i deres hele Udstrækning, fuldstændig aflægge disse Følelser og vi ville søge at udføre det, som han har befalet sine Tjenere, nemlig at elske sin Næste som sig selv, i Stedet for at drage Fordel af ham og hans Uvidenhed og Trang, og behandle ham, som vi ønskede at blive behandlede under lignende Omstændigheder og bedømme ham med upartisk Retfærdighed, netop som vi ville have at han skal gjøre mod os, om Forholdene vare omvendte. Dette ere Opgaver, som Evangeliet giver os at lære og udføre og derpaa kæmpe med vore egne Svagheder — thi disse ere Svagheder i vor Natur — og de komme i Strid med denne Slags Lærdomme, disse himmelske og ophøjede Principer, som Jesus lærte da han vandrede paa Jorden.

Det er let at skjelne en sand Sidste Dages Hellig fra En, som kun bekjender Religionen; det er en let Ting at skjelne en falsk Profet fra en sand Profet; det er let at skjelne hvor en Mand faar sine Lærdomme fra, enten fra oven eller fra neden, formedelst Frugterne som de bære. Den Herre Jesu Kristi Lærdomme bevirke Fred; de bære Vidnesbyrd for ethvert Menneskes Sjæl, som adlyder dem, at de ere sande. Og dersom en Mand ønsker at vide om Gud lever og om Jesus er hans Søn og om han havde Rettighed til at lære de Lærdomme, der ere fremsatte i Bibelen, lad ham adlyde disse Lærdomme, og han vil faa en Kundskab for sig selv at de ere sande, fordi der vil være en Aand, som vil bære Vidnesbyrd for ham angaaende deres Sandhed. Han vil faae Himlens Aand, Fredens Aand, Kjærlighedens Aand, Taalmodigheds og Overbærenheds Aanden, samt Glædens Aand i sit Hjerte; men naar han troer paa dem og kommer i Strid med dem, da er der en anden Aand, som tager Magten over ham og hans Glæde, Fred og Lykke tage Flugten.

Det er godt for os, mine Brødre og Søstre, paa denne Herrens Dag at forlade vor daglige Sysselsætning, vore Værksteder, Kontorer, Butiker, Marker og Avlsbrug, vore Haver og Kreaturer samt alle andre Ting, der optage vor Opmærksomhed i Ugens sex Dage, og komme her og grunde paa hans Ord og Befalinger, som han har givet os, og bevare dem som en Skat i vore Hjerter og tillige søge at give dem al den mulige praktiske Anvendelse i vort Levnet, som vi kunne. Og desto mere et Menneske søger at gjøre saa, desto mere vil det arbejde i sin egen personlige Interesse. I en Forstand gjør det kun lidt Forskjel for mig, hvad Eders Skjæbne end vil blive. Det er sandt at det vilde forøge min Lykke, at se og vide at mine Venner bleve frelste og ophøjede til vor Faders Nærværelse; men den store Pligt, der paahviler mig og Eder er, at paase at vi selv blive personligt frelste. Det vedkommer ikke mig at vogte og gruble eller dadle Eder, og kun have min Opmærksomhed rettet paa Eders Svagheder og sige: „Der er Broder saa og saa, se, hvor uværdig han er"; eller: „Der er

Søster saa og saa, betragt hendes Vandel, og se, hvor daarligt hun bestyrer sin Husholdning, og se, hvorledes hun behandler sine Undergivne!" Det vedkommer ikke Eder eller mig at gjøre saa mod hverandre; men det vedkommer Hver af os at betragte os selv og undersøge vort eget Hjerte, lad os betragte og prøve vor egen Vandel og selv udføre det, som er Ret for Guds Aasyn.

Opfylde vi personligt de Forlangender, som Jesus gav til sine Apostle? Dersom vi gjøre det, da er Alt vel med os; om vi ikke opfylde dette kunne vi ikke undskylde os med at Andre gjøre forkert, det hjælper ikke min Sag eller undskylder Eder i mindste Maade; men det tilkommer mig at handle ret selv; det tilkommer mig at adlyde og udøve de aabenbarede Principer i mit daglige Liv og Levnet og hvilke jeg veed ere sande; og hvadenten dem, som ere tilhøjre eller venstre for mig handle uret, det vedkommer ikke mig, hvad min personlige Frelse angaaer. Og dette er praktisk Religion. Dersom jeg vilde begynde at fortælle en eller anden af mine Naboer hvilke Fejl en anden Nabo havde, tro I, det vilde forøge min Fuldkommenhed? Nej, det vilde lede til at gjøre mig mere mishagelig for Guds Aasyn og for alle Menneskers Aasyn, som vare mere retfærdige og oprigtige end jeg selv. Derfor er det vor Pligt at hengive os til og udøve Selv-Undersøgelse og, om nødvendigt, Selv-Fordømmelse. Den Mand, som betragter sig selv og er oplyst af Guds Aand, og tillige er ydmyg, vil ikke finde mange Fejl ved sine Medmennesker; thi Nærværelsen af hans egne Fejl, staar bestandig for ham, naar han ser en anden Mands Svagheder; og i Stedet for at han bliver fyldt med Selv-Stolthed og Selv-Retfærdiggjørelse og føler at han selv er retfærdig, frembringer det en Medlidenheds Følelse hos ham for Andre, Kjærligheds Aanden tager Magten over ham og uden Tvivl opsendes der en Bøn til Gud fra hans Hjerte, til Bedste for ham, der har givet efter for Svagheden, og han ønsker at Herren skal befri ham, saa at han ikke bliver overladt til sig selv og overvunden af Fjendens Magt. Der er altfor megen Talen om hverandre mellem os. Dersom vi opdage en Svaghed hos en Broder eller Søster, da skulle vi, i Stedet for at tale derom mellem hverandre, hellere bede for ham eller hende; det vilde være meget bedre for os. Dersom vi ere saa fuldkomne at vi ikke behøve at hjælpe os selv, lad os da udøve Tro for dem, som ikke ere i saa god en Tilstand, og bede Herren hjælpe dem, at de ikke skulle blive overvundne.

Maa Herren velsigne Eder, mine Brødre og Søstre, og hjælpe os til at være hvad vi bekjende os til, ikke alene Sidste Dages Hellige af Navn, men i Ord og Gjerning, og ved vort eget Exempel udføre vor Religions Principer i vort Liv, hvilket er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

Dette var et af de Tilfælde hvori Forsynet havde Overmagten for at opfylde sine visere Hensigter. En sejrende Løbebane ledende til Oprettelsen af et mægtigt Rige var mest overensstemmende med menneskeligt Begjær; men fra hans Dødstime af indsaa Kirken at en Martyrs Blod var nødvendigt for at indvie en ny Husholdning af Evangeliet. Kristus havde større Fremgang end Mohammed; Joseph var mere udødelig i sit Martyr-Blod end han havde været paa Præsidentsædet i Washington. Kirken sørger over denne Tildragelse, som altid vil blive set hen til som en af de mørkeste, sørgeligste Tildragelser paa Jorden, men Alle anerkjende Guds Haand i den.

Brigham var fraværende tilligemed Flertallet af de Tolv, da Martyrdommen fandt Sted; der var kun To i Nauvoo nemlig Willard Richards og John Taylor. Begge disse vare i Fængsel med Profeten da Snigmorderne med malede Ansigter brøde ind i Carthage Fængsel, overmandede Vagten og gjorde Brødrene Joseph og Hyrum til Martyrer. Ingen Pen kan beskrive den almindelige Rystelse, som gik igjennem de Hellige, da Efterretningen naaede dem og spredtes ud over de Forenede Stater og Europa.

Brigham Young og Orson Pratt vare tilsammen i Peterboro, N. H., i Broder Bennets Hus, da et Brev fra Nauvoo kom til en Hr. Joseph Powers, som gav Underretning om Snigmordet; Rygterne naaede dem først i Salem. Forfærdeligt som det var, indsaa Præsidenten meget godt at medmindre de Tolv vare enige ved denne Lejlighed stod Kirken i Fare for Opløsning eller et stor Schisma. I det Mindste maatte de Hellige for et Øjeblik føle sig som Faar uden Hyrde.

De, som have fulgt Brigham i sin paa Begivenheder rige Løbebane, veed at han altid var størst ved afgjørende Lejligheder. Han gav aldrig efter i Prøvelsens Time. Kristi Disciple, med Peter som deres Hoved, gik sørgmodige til deres Fiskegarn efter Korsfæstelsen, men ikke saaledes med disse nyere Apostle. „Det Første jeg tænkte paa", siger Brigham, „var om Joseph havde taget Rigets Nøgler med sig fra Jorden eller ej. Broder Orson Pratt sad ved min venstre Side, vi lænede os Begge i vore Stole. Idet jeg lagde min Haand paa mit Knæ sagde jeg: Nøglerne til Riget ere her med Kirken."

Præsidenten afrejste øjeblikkelig til Boston, hvor han holdt Raad med Heber C. Kimball, Orson Pratt og Wilford Woodruff angaaende deres Tilbagetog til Nauvoo. Heber og Brigham blev der en Uge afventende Apostelen Lyman Wight. Under deres Ophold ordinerede de ved en Aftenforsamling 32 Ældste. Denne Handling var et afgjørende Bevis paa at disse Apostle ikke havde i Sinde at lade Kirken forgaa.

Saa snart som Lyman Wight ankom afrejste de Tre til Nauvoo, og forenede sig i Albani med Orson Hyde, Orson Pratt og Wilford Woodruff.

En uhyre Byrde hvilede paa de Tolvs Skuldre. Kirken skulde ikke alene trøstes i sine store Gjenvordigheder og bringes til at indse, ved at lægge tilstrækkelig apostolisk Kraft for Dagen,

at Nøglerne vare „her ved Kirken", men ogsaa indsætte en bemyndiget Efterfølger. Sidney Rigdon var allerede i Nauvoo. Han havde været anden Raadgiver til Profeten; Hyrum, den første Raadgiver, var Martyr i Forening med sin Broder. Sidney Rigdon gjorde nu Fordring paa Præsidentskabet. De Tolv vidste, at de nu først havde at kæmpe med denne glimrende, men uskikkede Mand, og de vidste at Sidney Rigdon vilde, om muligt, faa Kirken til at løbe paa Grund ved sin forfængelige Herskesyge.

Da de erkjendte at Nøglerne bleve paa Jorden, hvem holdt dem da? Dette var det vigtigste Spørgsmaal for de Hellige, da Brigham Young og de Tolv ankom til Nauvoo den 6te August 1844.

(Forts.)

Gamle Optegnelser.

Nær Kansas City findes nogle saakaldte Kæmpehøje, hvilke have været kjendte en længere Tid. Iblandt dem er nylig opdaget Murværk; Levninger af gamle Bygninger, som tyde paa, at Amerikas gamle Indbyggere vare længere fremme i Kunst og Videnskab, end Nutiden er villig til at give dem Ære for. For kort Tid siden ankom nogle Personer dertil for at søge mere Kjendskab til disse gamle Minder fra Fortiden, og til deres store Forundring fandt de i Jorden en Bog, ikke en Bog af Papir trykt ved Nutidens Trykkerkunst, men en Bog af Bark og skreven med gammeldags Bogstaver. Bladene vare 10" brede og 12" lange, sammenbundne med lange Barkstrimler, En Mand var tilstede, som havde studeret det gamle mexikanske Sprog, som blev talet og skrevet der, førend Spanierne erobrede Landet. Han sagde Bogen indeholdt Beskrivelse om en Krig, som havde staaet der eller i Nærheden, hvori den ene af Parterne ganske var bleven overvundet af Modpartiet, at Sejerherrerne havde taget mange af de Overvundnes Kvinder og Børn til Fange og ført dem med til deres Land for at bruge dem som Slaver, og at de havde dræbt mange Kvinder, fordi disse havde ligesom deres Mænd med Vaaben i Haand fægtet mod deres Overvindere. Der var ingen Dato eller Tid i Bogen, som beskrev naar dette Slag stod, men Oversætteren troede, at det var førend de Hvides Ankomst til dette Land, eller omtrent 350 Aar siden. Havde han sagt 1400 Aar, havde det stemt overens med Mormons Bog, men da der ingen Dato eller Aar findes, kan vel dette være en urigtig Opfattelse. En Del af Bark-Bogen var af Tiden bleven tildels beskadiget, men en Del af den var i ligesaa god Stand, som da den blev nedlagt paa sit Forvaringssted. Bogen var skreven af Sejerherrerne, som takke Gud fordi han gav dem Sejer over deres Fjender.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Marts.

Nadverens Misbrug.

Den hellige Nadvere, som Jesus indstiftede i den skjæbnesvangre Nat, der gik forud for hans Dødsdag, var et Kjærligheds maaltid, hvorved hans sande Efterfølgere skulle erindre sig hans Lidelse og Død, samt ihukomme, at om de vare trofaste indtil Enden, skulle de erholde Deltagelse i det store Maaltid, som han skal give, naar han kommer for at indtage sit Rige paa Jorden.

Medens Kristendommen helt og holdent har forkastet saadanne evangeliske Ordinancer som Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, Børne-Velsignelse, Syges Helbredelse ved Salvelse og Haandspaalæggelse, samt Daab og andre hellige Handlinger for de Døde, og medens den har forandret andre saadanne Handlinger fra deres oprindelige Bestemmelse, har den tillagt den hellige Nadvere de Egenskaber, som Frelseren og hans Disciple aldrig tillagde den.

I mange Lande har Altergangen ved lovlige Paabud været en Tvangshandling, og dersom Nogen skulde forsømme at lyde denne Lov eller formedelst Samvittighedsfuldhed afholde sig fra at adlyde den, bleve de berøvede deres borgerlige Rettigheder. Endskjøndt Nadvertvangens Baand tildels ere blevne brudte, hersker der endnu mange Misbrug af Nadveren; det Omraade, hvor den mest misbruges, er hvor den uddeles til aabenlyse og uforbederlige Forbrydere eller naar den bliver uddelt paa Sygesengen til det bevidstløse og allerede i Døden blegnede Menneske. Som et Bevis paa hvor langt dette Misbrug har gaaet, og i hvilken Udstrækning det endnu findes i den saakaldte kristne Kirke, give vi følgende Uddrag af en Tale, holdt af en Præst i den svenske Statskirke, d. e. den lutherske Kirke, han siger: „Under den mørke Middeltid fandtes et eget Sakramente for Sygesengen. Naar det skred til det Yderste med Nogen, blev Præsten tilkaldt for at meddele dette Sakramente og fordi det var til Præsternes Fordel at Folket holdtes i Uvidenhed og Overtro, saa blev der tilsikret den Døende Himmeriges Rige, blot han gav en nøjagtig Sum til Kirken og de Gejstlige. Det hændte undertiden, at døde Mennesker modtoge Nadveren og saa erklæredes de for salige, om de end havde begaaet nok saa grove Synder i deres sidste Stund. Var ikke dette himmelskrigende Gjækkeri? Og alligevel, hvis Nogen vovede at sige dette, blev han levende brændt. Endnu findes der meget Mørke og megen Vildfarelse tilbage. Ved selve Sottesengen staaer endnu Vantroens Spøgelse med sine bedrageriske Indbildninger. Naar et Menneske har levet al sin Tid sorgløs for sit aandelige Vel og under denne Sorgløshed udøvet hemmelige og aabenlyse Synder, og det mærker, at Evigheden er nær forhaanden og Døden og Dommen begynder at forskrække det, hvad gjør det saa i Almindelighed? Det henter Præsten til sig for at modtage Jesu Nadvere; det tænker, at Nadveren skal fordrive Dødens Bitterhed, udslette Synden, skjænke Samvittighedsfred og oplade Himmeriges Riges Porte for Sjælen. I al Bekvemmelighed skal Afregningen med Gud være afgjort. Der ud-

fordres ikke mere end en halv Times Ceremoni for at dø den Retfærdiges Død og arve det evige Liv! Ve Dig, o Menneske! om Du troer det. Ve Dig, Du Ubodfærdige, om Præsten kommer med et saadant Evangelium til din Sotteseng. Men er det ikke haardt at fornegte Nogen Trøst paa det Yderste? Er det ikke ubarmhjertigt og umenneskeligt at rykke det sidste Støttepunkt bort fra en med Døden kæmpende Sjæl? Det kan synes saa for det naturlige Menneske; men er det ikke i Virkeligheden værre at lade et Menneske gaa med forblindede Øjne ind i Evigheden og endnu i den sidste Stund tildrage Forblindelsen endnu haardere? Er det ikke mere umenneskeligt at indhylle det for det Aandelige ligegyldige Menneske i Sikkerhed med en falsk Trøst og saaledes desto vissere styrte det i den evige Fordærvelse? I en uagtpaagivende Præsts Haand kan Nadverens Meddelelse paa Sygesengen være af den farligste Beskaffenhed, og, da der i vor Tid findes kun saa lidt Kristendom og saa mange Altergængere paa Sygesengen, maa vel et advarende Ord herom være paa rette Sted. Det er jo kommet dertil, at denne Altergang betragtes blot som Noget hørende til Ligdragten. Saa længe der er Tegn paa Legemets Forbedrelse tænker Ingen paa at hente Præsten, thi da er Nadveren ej nødvendig; men naar Døden sidder paa Læberne og den Syge forhaabningsløst opgives af alle Andre, da skal Præsten hentes i Hast for at uddele sin Herres Gaver til i Almindelighed et tankeløst og allerede i Døden blegnet Menneske."

Vi tro ikke, at denne Beskrivelse er overdreven, men at den kan udmales med endnu mørkere Farver. Det er gyseligt at tænke, til hvilke Yderligheder og til hvilket Gjækkeri Religionslærere have gaaet, fordi de ej have havt det hellige Præstedømme og ej været vejledede af Aabenbaring fra Himmelen, men været drevne af vindingslystne og fantastiske religiøse Ideer til at virke som Lærere blandt Folket.

Ere vi af Israel?

(Fra «Desere t News.»)

(Sluttet.)

„Israel skal blomstre og faa Knopper, og de skulle fylde Jorderige med Grøde.
(Esaia 27. 6.)

VII. Kapitel.

(Frelse er en Gave til Alle — Guds Pagt med Abraham — Proselyter — Adspredelsen — Slutning.)

Før vi gaa videre ønske vi at bemærke, at vi haabe ej at Nogen, som læser disse Kapitler vil indbilde sig, at de bogstavelige Efterkommere af Abraham ville blive de Eneste, der skulle frelses i Guds Rige. Tværtimod, vi vide vel at Gud har skabt alle Jordens Nationer af et Blod, og indser at alle Mennesker, af enhver Slags, kunne blive Deltagere i de uvurderlige Velsignelser, der ere tilflydte den faldne Menneskeslægt ved den herlige Korsfæstelse paa Golgatha. Vi tro ogsaa

at der indenfor Evangeliets Pagt ere Midler og Maader, hvorved de Lydige af alle Mennesker blive anerkjendte som Abrahams Børn og blive Arvinger, ved Antagelse, til alle de af Gud givne Løfter til Patriarken Abraham. Johannes fortalte de vanslægtede Jøder i hine Dage, at af de Stene, der laa paa Vejen kunde Gud, hvis det behagede ham, opresse Abrahams Børn. Alt hvad vi paastaa om Israel er hverken mere eller mindre Opfyldelsen af Guds Pagt med den Trofastes Fader, hvilken Pagt nyere Aabenbaringer udlægge paa følgende Maade for os:

„Mit Navn er Jehovah, og jeg kjender Enden fra Begyndelsen; derfor min Haand skal være over Dig (Abraham) og jeg vil gjøre Dig til en stor Nation, og jeg vil velsigne Dig overmaade, og gjøre Dit Navn berømt blandt alle Nationer, og Du skal være en Velsignelse for Din Sæd, at i deres Hænder skal de bære denne Uddeling og Præstedømme til alle Nationer, og i Dit Navn skulle de velsignes; thi saamange som modtage dette Evangelium, skulle kaldes efter Dit Navn, og skal blive talt som Din Sæd, og skal staa op og velsigne Dig som Deres Fader, og jeg vil velsigne dem, som velsigne Dig, og forbande dem, som forbande Dig, og i Dig, (det er Dit Præstedømme) og i din Sæd (det er Dit Præstedømme), thi jeg giver Dig den Forjættelse at i Dig og i Din Sæd efter Dig skal (det vil sige den bogstavelige Sæd) alle Jordens Slægter velsignes, med Evangeliets Velsignelser, hvilke ere Frelsens Velsignelser og det evige Liv." (Book of Abraham).

Heraf lære vi, at der er en Pagt mellem den evige Fader og Abraham, at Abrahams Sæd skal bære Budskabet og forvalte Guds Naade til alle Nationer, og i ham og hans Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes, med Evangeliets Velsignelser, hvilke, formedelst Lydighed, bringe Frelse og evigt Liv, tillige, at saamange som annamme Evangeliet skulle blive kaldte efter hans (Abrahams) Navn, og blive regnede som hørende til hans Sæd, og skulle staa op og velsigne ham som deres Fader.

Denne sidst omtalte Del af Pagten var vel forstaaet af Jøderne, og adlydt af dem, selv efter at de havde forkastet Evangeliets Fylde, og levede under en ringere Lov og verdslige Befalinger i Fangenskab. Maaden hvorpaa Israeliterne gjorde Proselyter og behandlede dem, er ikke et af de mindst interessante Træk i deres Historie, og maa her berøres, uden at afvige ret meget fra det Spørgsmaal, der er under Overvejelse.

Der viser sig at have været to Slags Proselyter iblandt de fordums Jøder. Den første, bekjendt under Navnet Retfærdighedens Proselyter eller Pagtens Proselyter, bleve fuldkomne Israeliter, og bleve, efter Talmud, optagne i Abrahams Familie ved Omskjæring og Daab. Den anden Klasse blev benævnt Proselyter ved Porten. („De Fremmede, som ere inden dine Porte"). Der siges at Tilhængere af denne Slags bleve ikke bundne ved Omskjæring og de andre særskilte Love i den mosaiske Lovbog. Det var nok for Saadanne at iagttage Forskrifterne for Afguderi, Gudsbespottelse, Blodsudgydelse, Urenhed, Tyveri og Ulydighed, samt Reglerne for at spise „Kjød med Blodet deraf". Af denne Klasse var der Proselyter, som annammede Judaismen i andre end de reneste Øjemed; for Exempel, for at faa en Mand eller Hustru, for at opnaa Gunst og Forfremmelse eller af Skræk for Ulykker eller truende Straffedomme. Saadanne Proselyter bleve betragtede af de gamle Jøder meget paa samme Maade som

deres Sidestykker blive betragtede af de Sidste Dages Hellige. Jøderne udspredte undertiden deres Tro med de samme Vaaben hvormed de havde forsvaret den. Idumenerne havde, efter deres Erobring af John Hyrcanus, Valget mellem Død, Landsforvisning eller Omskjærelse; de valgte det Sidste. Etrurerne bleve omvendte (?) paa samme Maade af Aristobulus. I Jesu Dage, da det sande Lys kun skinnede dunkelt i den jødiske Tro, og de vanslægtede Jøders Laster og Udyder vare blevne blandede med de vederstyggelige Hedningers, udbrød Frelseren: „Ve Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Øjenskalke! at I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene thi I gaa ikke derind, og dem, som vilde gaa ind tillade I ikke". (Matth. 23: 13).

Der er et Middel, som storligen ledede til det israelitiske Blods Adspredelse, hvilket vi næppe have bemærket, da den langt mere angaar Juda end Ephraim. Vi henvise til dem, som forbleve bosiddende i fremmede Lande efter Jødernes Tilbagekomst fra det babyloniske Fangenskab, under det andet Tempels Tidsrum. Ved Begyndelsen af den kristne Tidsregning bleve de Adspredte delte i tre store Partier: Babylonerne, Syrerne og Ægypterne. Fra Babylon spredte Jøderne sig over Persien, Medien og Parthien. De græske Erobringer i Asien udvidede Grændserne for denne Adspredelse. Store Kolonier af Juda Børn bleve grundlagde paa Cypern og paa de vestlige Kyster af Lilleasien. Disse Sidste antog, til en meget uheldig Udstrækning, det græske Sprog og Begreber. I Afrika anlagde Alexander og Ptolemæus den Første store Kolonier bestaaende af Jøder ved Alexandria; ikke langt herfra blev et Tempel opført til Jehovah efter samme Regler som det i Jerusalem. Fra Alexandria spredte Jøderne sig over Afrikas nordlige og østlige Kyster. I hvor stor Udstrækning Jøderne vare blevne adspredte paa Kristi Tid kan man slutte sig til af de hellige Mænd, som kom op til Jerusalem for at fejre Jødernes Paaskefest, og som lyttede til Apostelen Peters Prædiken paa Pintsefestens Dag. Der angives at have været: Parthier, Medier Elamiter (Perser), Folk fra Mesepotamien, Judæa, Cappadocia, Pontus, Asien, Phrygia, Pamphylia, Ægypten, Cyrene, (Tripolis), Cretes, Arabien, Rom, samt Jøder og Proselyter.

Der er ogsaa en anden Anskuelse om denne Gjenstand, som vi ikke ere beredte til at udbrede os over i denne Artikel, men som er et meget kraftigt Vidnesbyrd. Det er, at de Sidste Dages Hellige have været og endnu ere beskjæftiget med et Værk, som det ofte er profeteret om, at Ephraim og hans Brødre skulde udføre. Derfor, dersom vi udføre det Værk, og paastaa at vi ere de, som skulde udføre det, og det er umulig at tilintetgjøre hvad vi have paataget os, er da ikke vor Paastand en omhyggelig Overvejelse og en almindelig Agtelse værd? Gud har erklæret at han vil gjøre sit Sidste Dages Israel til et Rige af Konger og Præster. I tidligere Uddelinger blev Præstedømmet kun beseglet paa nogle Faa (undtagen den mindre Myndighed, som var given til Arons Hus blandt Jøderne) og det var den højeste Æresbevisning, men i Tidernes Fyldes store Husholdning, er hele Folket et Rige af Konger og Præster, men ikke mindre ærefuldt og hæderligt paa Grund af Mangfoldigheden. For os er det et stort Bevis at Folket maa være af Ephraim. Der er en Grund til alle Guds Løfter og der er en Grund for dette. Efter den højere Lovs Orden tilhører Præstedømmet den Førstefødte. Ephraim er Guds antagne Førstefødte iblandt hele Menneskeslægten, derfor, i

Kraft af hin Antagelses Rettighed, ere de en Nation af Konger og Præster for Gud efter Melchisedeks Orden, under Jesus, vor Forløser og Verdens Frelser.

Til Slutning tro vi at der er næppe et Folk eller Nation under Himlen hvorudi der ikke findes noget af Abrahams Blod, som er i Besiddelse af den forjættede Sæd til alle Jordens Slægter. Og denne udvalgte Generation vil, fornemmelst dens Slægtskabs Rettighed, forvalte Guds Ord til alle Folk, og som Frelsere ville de staa paa Zions Bjerg, drage alle Mennesker ind til vor Slægts store Frelser, som vil staa i deres Midte ved Faderens højre Haand, kronet og ophøjet som Kongernes Konge, og Herrernes Herre, som den store Apostel og Højpræst til vor Frelse. I Sandhed, Herren opfylder sine Forjættelser, Israel har blomstret og faaet Knopper og fyldt Verden med Frugt, men i den store Fremtid vil han udføre det rigeligere og herligere.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News«)

I. Kapitel.

(Indledning. — Mumiernes Opdagelse og deres senere Historie. — Oversættelsen af Papyrus ved Profeten Joseph.)

Det nye Oplag af Pearl of Great Price har draget fornyet Opmærksomhed til Abrahams Bog, hvilken udgjør en Del af dens Indhold. Da denne Kirkes Ældste kun have talt meget lidt til Forsvar for dens Fordringer paa at være en inspireret Optegnelse, skreven af een Guds Profet i Begyndelsen af Jordens Historie, og derpaa oversat af en anden Guds Profet i Tidernes Fyldes Husholdning, tro vi, at nogle faa Kapitler skrevne for at bevise dens Ægthed og guddommelige Oprindelse, ikke vil være uden Værdi, paa nærværende Tid, for de Sidste Dages Hellige og hele Verden; thi, medens Guds Folk kun have talt eller skrevet lidt til dens Forsvar, har der været dem, som have modstridt Guds Aabenbaringer i disse Dage og som tillige have angrebet den kraftigt og have tituleret dens Indhold for meningsløst og klassificeret den blandt „gudsfrygtigt Bedrageri", hvilket ofte har vanæret religiøs Historie, baade om Kristne og Hedninger. Vi anse, og vi have Tillid til at kunne bevise, ved Historie, Videnskab og paa mange andre Maader, at Abrahams Bog nøjagtig er hvad den paastaaer at være, og at den er bleven oversat ved Guds Kraft og Gave, til Bedste for Menneskeslægten, af Profeten Joseph Smith.

Førend vi gaa ind paa at omhandle dens Indhold, anse vi det for rigtigst at sige nogle faa Ord angaaende den Maade, paa hvilken Bogen kom i vor martyrede Profets Besiddelse. Beretningen om denne Tildragelse findes i hans Levnetsløb, hvor han selv under 30te Decbr. 1835 beskriver det (Skandinaviens Stjerne 5. Aargang), herfra ville vi gjøre følgende Sammendrag: Han angiver, at Opteg-

nelserne, hvorfra Abrahams Bog blev oversat, bleve fundne i en af Katakomberne (Gravhvælving) nærved Byen Thebes i Ægypten, Aar 1831, af en fransk Rejsende, ved Navn Antonio Sebolo, som havde faaet Tilladelse af Mehemed Ali, dengang Regent i Ægypten, til at aabne den. Efter uhyre meget Arbejde trængte de ind den 7de Juli 1831, og opdagede adskillige Hundrede Mumier derinde, mere eller mindre i Opløsningstilstand. M. Sebolo udtog elleve af de bedst beskyttede Mumier, og rejste med dem til Frankrigs Hovedstad, Paris. Undervejs blev han angreben af en Sygdom og døde efter 10 Dages Forløb i Triest. Han havde testamenteret disse værdifulde Levninger af den ægyptiske Kunst til sin Fætter Mr. M. H. Chandler, og efter endel Omvexlinger kom de i denne sidstnævnte Herres Besiddelse i April 1833. Han gjorde det derpaa til en Levevej at fremvise dem, og i denne Hensigt naaede han Kirtland den 3die Juli 1835. Imidlertid havde han aabnet Kisterne og fandt, „at i Forening med to af Legemerne var Noget rullet op i samme Slags Linnedbug, mættet med det samme Jordbeg, hvilket, da det undersøgtes, befandtes at være to Papyrus-Ruller. To eller tre andre Smaastykker af Papyrus med astronomiske Beregninger, Gravskrifter osv. bleve fundne hos andre Mumier". I Josephs Levnetsløb er der givet følgende Beretning om Mr. C.'s Besøg til Kirtland:

„Den 3die Juli kom Michael H. Chandler til Kirtland for at fremvise nogle ægyptiske Mumier. Der vare fire indbalsamerede Menneskelegemer tillige-med to eller flere Papyrus-Ruller, bedækkede med hieroglyphiske Figurer og Indskrifter. Eftersom man fortalte Hr. Chandler, at jeg kunde oversætte dem, bragte han mig nogle af Karaktererne, og jeg gav ham Oversættelsen, og som en Gentleman gav han mig følgende Bevidnelse:

Kirtland d. 6. Juli 1835.

Det være vitterligt for Alle, som kunne ønske at vide angaaende Joseph Smiths jun. Kundskab i at udtyde de gamle ægyptiske Hieroglyphskrifter tilhørende mig, som jeg har forevist de lærdeste Mænd i mange store Steder, og ifølge det, jeg nogensinde kunde erfare, finder jeg, at Joseph Smiths stemmer overens i de mindste Ting.

Michael H. Chandler,
Rejsende med og Ejer af
ægyptiske Mumier.*)

Profeten skriver nogle faa Dage senere: „Snart derefter kjøbte nogle af de Hellige i Kirtland Mumierne og Papyrus-Rullerne, og jeg tilligemed W. W. Phelps og O. Cowdery som Skrivere begyndte Oversættelsen af nogle af Skrifttegnene eller Hieroglypherne, og fandt til vor store Glæde, at en af Rullerne indeholdt Abrahams Skrifter, en anden Joseph af Ægyptens Skrifter osv., om hvilke en fuldstændigere Beretning vil fremkomme paa sit Sted, eftersom jeg skrider frem med at undersøge eller udfolde dem. Med Sandhed kunne vi sige, at Herren begynder at aabenbare Fredens og Sandhedens Fylde."

Fra denne Tid viser det sig ifølge Joseph Smiths Levnetsløb, at han satte sig til flittigt at arbeide med Oversættelsen af Optegnelserne, saa ofte hans andre vigtige Pligter tillode det. Under 1ste Oktbr. skriver han i sin Dagbog: „Om Eftermiddagen arbejdede jeg paa det ægyptiske Alfabet i Forening med Brødrene O. Cowdery og W. W. Phelps

---

*) Joseph Smiths Levnetsløb, Skandinaviens Stjerne 4. Aarg., Side 288.

og under Undersøgelsen udfoldede sig for vor Forstand, Astronomiens Grundsætninger, saaledes som den var forstaaet af Fader Abraham og de Gamle, hvis Enkeltheder vil udkomme siden.

Det er meget ønskeligt, at disse Datoer og Kjendsgjerninger maa blive erindrede, da de have stor Betydning i vore fremtidige Efterforskninger. Under 7de Oktbr., 24de Novbr. og flere andre Datoer henviser han til sit Arbejde med Oversættelsen af Papyrus. Han gjør ligeledes hyppigt Hentydninger til at han viste sine Venner disse Optegnelser og forklarede deres Indhold for dem, ikke alene for dem, som vare i Kirken, men for et stort Antal Ikke-Medlemmer. Vi ville simpelthen anføre et Exempel: „Den 16de December 1835. Ældsterne Mc. Lellin, B. Young og J. Carter kom og aflagde et Besøg hos mig, hvormed jeg var meget tilfreds. Jeg fremlagde og forklarede de ægyptiske Oldtidsskrifter for dem, og forklarede mange Ting angaaende Guds Handlemaade med de Gamle og Dannelsen af Planet-Systemet.“*)

Det næste, vi anse for rigtigst at fremsætte, er Profetens Beskrivelse af Papyrus's Udseende, hvilken Beskrivelse vi i Forbigaaende bemærke, er fuldstændig enslydende med Præsident John Taylors, som hyppigt saa dem i Broder Josephs Besiddelse; denne Sidstnævnte skriver:**)

„Abrahams og Josephs Optegnelser, som vare fundne hos Mumierne, ere smukt skrevne paa Papyrus med sort, og en liden Del med rødt Blæk eller Maling og fuldkommen bevarede. Karaktererne ere saadanne, som findes paa Mumiernes Ligkister, Hieroglypher osv., med mange Karakterer og Bogstaver lig de nuværende (dog rimeligvis ikke fuldt saa firkantede) hebraiske uden Punkter.“

Førend vi gaa videre vil det uden Tvivl være ønskeligt at give en kort Beskrivelse om Indholdet af de Dele af Abrahams Bog, som allerede ere blevne oversatte og offentliggjorte. Den begynder med en kort Beretning om hans tidlige Ophold i sin Faders Hjem i Ur, Chaldæa; om de Forfølgelser han led af sine afgudiske Slægtninge for sin Retfærdigheds Skyld, og det var af denne Grund at han forlod Chaldæa og rejste til Kanaan. Den giver en udførligere Beskrivelse end Bibelen om de Pagter, den Almægtige gjorde med Abraham og giver nogle meget interessante Enkeltheder, med Hensyn til Præstedømmets Historie i hin tidlige Tid. Endvidere giver den en Beretning om Abrahams Besøg til Ægypten, og Guds Aabenbaringer til ham angaaende Ordenen i Planet-Systemet; Menneskeslægtens Aanders Tilstand i deres Forudtilværelse og en Historie om vor Jords Skabelse ere forelagte Læseren i et tydeligt og simpelt men inspireret Sprog. Ingen kort Oversigt kan give noget Begreb om Skjønheden, Storheden og Værdien af de Sandheder, som den Allerhøjeste aabenbarede for sin Ven og Tjener Abraham; Sandheder, hvorom Verden idag tildels er uvidende og forkaster og tildels kan fatte. Vi tilskynde vore Læsere til at læse dette, skjøndt korte, dog betydningsfulde Brudstykke, og føle forvissede om at de efter Gjennemlæsningen ville være besjælede med en mere ophøjet og mere omfattende Erkjendelse af Guds Kraft, Herlighed og Kjærlighed, som de ikke ville erholde ved Studiet af nogen uinspireret Afhandling ligemeget hvor skjønt dets Sprog og op-

*) Skandinaviens Stjerne 5. Aarg., Side 232.

**) Skandinaviens Stjerne 5. Aarg. Side 348.

højede dets Tanker end kunne være. Det er vor Hensigt, eftersom vi skride frem, at tage de forskjellige Emner, som Abrahams Bog omhandler, og bevise denne Optegnelses nøjagtige Sanddruhed ved nyere og ældre Historieskriveres Værker, ved Arkæologers, Ægyptiologers og Astronomers Opdagelser samt andre Videnskabsmænds og tillige tro vi, at kunne bevise, at paa den anden Side Muligheden for en heldig Bevisførelse, at der ikke indsniger sig noget Element af en bedragerisk Beskaffenhed i dets Sammenstilling. Saa vidunderlige have de bekræftende Beviser været, som vi have truffet paa i vor Undersøgelse, angaaende dette Emne, at vi ere af den Mening, at ingen Bog, som er til, mere letteligen kan bevises at være ægte, end denne Optegnelse af Faderen til de Trofaste. Da vi saaledes ere fuldstændigt forsikrede herom, ville vi fremlægge de følgende Kapitler for vore Læsere med den glædelige Forsikring at de ville gjøre en Tilføjelse til de allerede uimodsigelige Vidnesbyrd, at Joseph Smith var en Profet, Seer og den Højeste Guds Tjener.

Vi gjøre denne sidste Bemærkning vel overvejet; fordi det maa være øjensynligt for alle dem, som alvorligt overvejer Sagen, at dersom Abrahams Bog, saaledes som den er bleven overleveret os af Joseph Smith, er sand, maa den være bleven oversat ved overmenneskelig Kraft. Vi vide vel, at hvad Verdens Visdom angaar, var Joseph Smith en ulærd Mand, ubevandret i Videnskabens højere Grene, og med kun lidt mere Kundskab end den, Himlen beseglede paa ham; men havde han været en Videnskabsmand af højeste Rang, vilde Frembringelsen af Abrahams Bog kun være lidet mærkværdig, da mange af de Sandheder, som læres deri (hvilket vi snart skulle se) ere rykkede frem før Tiden, og vare ligesaa ubekjendte for Philosophen, som for den simple Mand, i det Aar, da disse Papyrus blev oversatte og sandelig mange Aar derefter. Følgelig kunde menneskelig Visdom og Kundskab ikke give dem til Verden. Ved en eller anden Kraft, som vi paastaa at være guddommelig, maa de være blevne aabenbarede og lagte for Dagen.

(Forts.)

Den 22de Februar 1879 afgik Søster **Ellen Jensen** ved Døden i Kbhvn. i en Alder af 52 Aar 8 Maaneder 18 Dage.

Afdøde var født i Tidsvilde paa Sjælland; blev indlemmet i Kirken den 18de Februar 1858. Hun døde i fast Tro paa Evangeliet og i Haabet om at faa Del i den første Opstandelse. Hun efterlader sig 3 mindreaarige Børn.

Den 12te Januar 1879 afgik Søster **Ellen Margrethe Marker**, Hustru til J. P. Marker, ved Døden i Manti, Sanpete Co., Utah i en Alder af 77 Aar og 3 Dage.

Afdøde var født i Klemtskov Sogn, Rønne Amt, Danmark; blev indlemmet i Kirken den 16 Marts 1852 og emigrerede til Utah samme Aar. Hun var trofast indtil Døden.

Poesi.

Med Tro paa Gud, vor kjære Fader,
Med Tro paa Kristus, hans enbaarne Søn,
Vi trygt paa ham os vil forlade
Naar ydmygt ned vi bøje os til Bøn —.
Hvad er vel Livet uden Tro paa Gud?
Sig, hvem har Tro, som holder ej hans Bud?

Vi haabe Herren vil opfylde
Hvad han forjættet har til sine Smaa;
Men veed vi og hvad vi ham skylde?
Vil altid vi paa Herrens Veje gaa? —
Gaa ud fra Verden, Søskende giv Agt!
Og elsk den ej, thi det har Herren sagt.

I Kjærlighed vi os kan fryde
Naar kun vi handle ret ved Herrens Aand,
Ej Syndens Frugter vi vil nyde,
Men dydigt vandre kjærligt Haand i Haand;
Lad os trygt for Zions Banner stride,
Tiden er kun kort for os at lide.

Haab trygt Enhver, som trofast lever,
Til Zions Stad, vort Hjem, vi da skal gaa;
Der vi os Dag for Dag bereder
Til evigt Liv med Kristus at opnaa.
Skjønne Haab, vor Sorrig der forsvinder
Naar et Hjem i Zion vi gjenfinder.

Os givet er en Plads paa Jorden,
Et Hjem hvor vi med vore Kjære boer,
Naar hele Præstedømmets Orden
Med Hellige udbryde skal i Kor:
„Halleluja, Sejer vi har vundet
„Og et evigt Liv hos Kristus fundet!"

C. A.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.